

Έχω μπροστά μου τα κριτικά σημειώματα πούχα γράφει για τα τέσσερα προηγούμενα βιβλία του Α.Ο. - "Προθάλαμοι" (1972), "Οι ώρες του χαμού" (1975), "Κραυγές στ'αυτιά του κόσμου" (1977), "Του 35ου παράλληλου" (1983). Παντού πρόβαλλε το στέρεο δέσιμο του συγγραφέα με όλα όσα τον περιστοιχίζαν. Η νουβέλλα "Ωρες του Χαμού" ήταν από μιας πλευράς ένα είδος χρονικού της συμφοράς. Και τις "Κραυγές....." τις διαπερνούσε η πίκρα και η οργή για την προδοσία κι'όλα τα φοβερά πούχαν γίνει. Έδινε η γραφή του Α.Ο. την αίσθηση μιας εξαίρετικά ευαίσθητης καλλιτεχνικής φύσης που βιάζονταν πάντα ναποβάλει όλα όσα δέχονταν υπό μορφή έρεθισμών. Κι'επειδή ήταν καταλιγιστικοί οι ερεθισμοί αυτό είχε την αντανάκλαση του και στην γραφή όπου ήταν εμφανές το στοιχείο της ακατέργαστης, σχετικά, πρώτης ύλης.

Στο καινούριο του βιβλίο "Διπλές Σελίδες" ο Α.Ο. παρουσιάζεται με διάθεση ανανέωσης της γραφής.

Οι "Σημαδούρες" είναι κάτι εντελώς καινούριο για τον πεζογράφο. Προσπαθεί εδώ ο συγγραφέας νανοίξει κάποιους άλλους δρόμους, προσπαθεί στο κείμενο να δώσει πέρα της μιας διάστασης. Εισάγεται ο διάλογος σαν κύριο μέσο κίνησης του μύθου και διαγραφής χαρακτήρων. Και υπάρχουν στο διήγημα ευτυχείς στιγμές. Αυτό το ασήμαντο συμβάν, οι σημαδούρες για τους λουόμενους που βγήκανε έξω στην παραλία και η κουβέντα που ξεκινά και ξετυλίγεται μεταξύ των δυο συντρόφων που καθόνται και κοιτούν την θάλασσα μαρτυρά μια ωρίμανση στις πεζογραφικές ικανότητες του Α.Ο. Αν στις "Σημαδούρες" όμως ο διάλογος στην έκταση που χρησιμοποιείται δίνει με την σύλληψη και το εν πολλοίς απροσδιόριστο της κίνησης του θέματος στην νουβέλα "Το καλοκαίρι που δεν έφτασε ποτέ", δεν λειτουργεί προωθητικά. Δεν ακολουθεί μια φυσιολογική κίνηση, ~~η οποία~~, δεν ανελίσσεται, βαραίνει με την κατάχρηση που του γίνεται ~~από την κριτική~~ ~~από την κριτική~~ πάνω στην πλοκή.

~~Και κάτι άλλο που πρέπει να το πούμε. Είχαμε κάνει στην τρίτη συλλογή του Α.Ο. μια επισήμανση. Είχαμε πει τότε, ότι υπάρχει μια συληράδα στις ανθρώπινες σχέσεις που πλάθει ο συγγραφέας.~~

Με προβλημάτισε πράγματι αυτή η κατάχρηση, αυτή η μεταφορά της πλοκής σ'ένα ~~φύλο~~ ^{παιδιάσει} διάλογο, που ακινητοποιεί τους χαρακτήρες και αφαιρεί την ζωτικότητα τους. Είναι σαφές, ότι ο συγγραφέας δοκιμάζει τις δυνάμεις του σ'ένα καινούριο χώρο κι' επειδή έχει την ιδιοσυγκρασία ενός ανθρώπου που ότι κάνει το κάνει με πάθος παραβιάζει άθελα του το μέτρο. Πιστεύω πως το αισθητήριο του Α.Ο. θα εξισορροπήσει τελικά και τα καινούρια στοιχεία που εισαγάγει στο έργο του.

Στη νουβέλα "Το καλοκαίρι που δεν έφτασε ποτέ" ο Α.Ο. μεταφέρει την παλίτρα του στην Κύπρο του σήμερα. Το πραξικόπημα, η εισβολή είναι πια πίσω μας και σαν προβλήματα και σαν ατμόσφαιρα.

Η σύγκρουση τώρα είναι σε άλλα επίπεδα. ~~καθώς πο...~~ Ο κεντρικός ήρωας, ο Νάσος, πνίγεται μέσα στην ατμόσφαιρα του σπιτιού του. Ο πατέρας του κι' ο αδερφός του χλευάζουν τα όνειρα του. Είναι κυνικοί, ωμοί! Το πάθος του Νάσου είναι να πάρει μια υποτροφία και να φύγει από την Κύπρο. Κι' ο Νάσος όμως όσο και να στέκει στον αντίποδα των άλλων είναι εγωκεντρικός τύπος. Τ' όνειρο του είναι απλώς η φυγή κι' ο εαυτός του κι' αυτό του το λέει κατάμουτρα η κοπέλλα που τον αγαπά.

Είναι οπωσδήποτε όλ' αυτά κομμάτια της ζωής μας που καιρός είναι να βρουν την θέση τους και μέσα στην λογοτεχνία μας.

Απ'αφορμή την τρίτη συλλογή του Α.Ο. είχαμε κάνει μια επισήμανση. Είχαμε πει τότε ότι στις ανθρώπινες σχέσεις που πλάθει ο συγγραφέας υπάρχει μια υπερβολική δόση σιληρότητας. Προσπαθήσαμε μάλιστα να ερμηνεύσουμε την σιληρότητα αυτή με την σιληρή πραγματικότητα που περιβάλλει τον συγγραφέα ^(ευνόητες ερμηνείες, προσεχώς) Ταυτόχρονα όμως και με κάποιες απόλυτες θέσεις του. Όμοια συμπτώματα συναντούμε και στη νουβέλα στις σχέσεις μέσα στην οικογένεια. Προσλαμβάνει σε στιγμές η σύγκρουση τέτοια ένταση, γίνεται τόσο αδικαιολόγητα βίαιη που μειώνει και το Νάσο ακόμη.

Πιστεύουμε ~~πολύ~~ στο πεζογραφικό ταλέντο του Α.Ο. Μας συγκινούν οι συνεχείς αναζητήσεις του, οι προβληματισμοί του, η μεγάλη του έγνοια για τα πνευματικά πράγματα. Και ξέρουμε ότι έχει στα σιαριά έργο σ'ένα μάλιστα χώρο όπως είναι η πεζογραφία, όπου απαιτείται πέρα από το ταλέντο μόχθος και ^{επιμονή} ~~δύναμη~~, που τα διαθέτει ο συγγραφέας.